

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłať,
Strowja ce
Swó bny statok,
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosc ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spar měrnj
Čerstwosc da.

Njech ty spěwaš,
Swěrnje džěłať
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njech čí khmana
Žiwnosc je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew čé! F.

Serbiske nedželske kopjeno

Safožil 1891 Khrjebjanski farar dr. theol. a fil. Bjedrič Sella.

W Budyschinje

2. augusta 1936

Baugen

8. nedžela po swjatej Trojizy.

2. Mojs. 20, 8: Spomni na šabat, so by jon šwjecził.

Měmski zyrkwinski wubjerł je pod 10. praznikom tutoho lěta šlowo na wobady šlowo, w kotrymž mjes druhim rěka, so předowanje a Bože šlowo šazpicz njekměny. Tajke napominanje šo džěnša hušto wot čłowjekow k wutrobje njewoimje. W nowinach a čaškopisach, kotrež šo wjele čitaja, namakaju šo wurasny, kiž našču wěru do Boha Wótza a Jesom Khrysta hanja, stary testament do blóta čahnu a šahanibja, japoshtoka Pawoła, najwjetšeho wuczomnika Jesužoweho, jako židowskeho rabinarja a politiskeho revolutionara dišamuja, haj šo njeboja přehed njewužitnym wužiwanjom Jesužownych šlowow. Wšitkizny dyrbjeli pschecziwo tajkim nadběham na našču wěru hromadze štač. By šo šluschało, so bychu šo k najmjeńšchemu tajkich hanjenjom wostajili, hdnž tež našču wěru nimaja. S tym něšto druge šwizuje. K čitanju a k šlyščenju Božeho šlowa šluscha čaš, kóždy džeń, wošebje pať nedželu. Kať pať š nedželu šteji? Wšchudjom w městach kať na wšach je wjele škladnošće, na Božich šlužbach džěbracž. Tenož šo bychmy Bože šlowo šlyšhecž čypli! To płaczi tež ša našchich hólzow a ša našche holzy, mužow a žony w formazijach a šwajaskach. Še hušto wašchne, nedželske dopoždne k wustupam, k wobhladowanjam, k šchulowanjam a k wuradžowanjam wšacž, k najmjeńšchemu jako čaš k wustupam. Dajcze kěžorej, šchtož je kěžorowe, a Bohu, šchtož je Bože. Tak rěka w šlowje zyrkwinskeho wubjerka, budžecze to, lubi čitarjo, jeli šo možecze kemschi hič, wěšcze hišchcze po šlowje w Božim domje šlyšhecž. To je šrudny wobras našcheho luda, kiž šo šchesczanski a ewangelski mjenuje. Tak šo šwjatny džeń wotšwjeczi.

Spomni na šabat, so by jon šwjecził, to je israelskemu ludej pschikajane. Šchěscž dnjom dyrbjelche džělacž a wšchitko

šwoje džěto čzinič, ale šedmy džeń mějesche wotpočzowacž, a to tohodla, dokelž bě Bóh ša šchěscž dnjom njebo a šemju štworil a šedmy džeń wotpočzowal. Čzehodla my šchesczijenjo přeni džeń šwjeczimy, je nam wšchitkim šnate. Šchesczanski šhonjenje je mjenujzny, šo je Jesuž nedželu wot morownych štanul, šbudženy psches kražnosč Wótza. Tak je nedžela našch šabat, kotryž mamy šwjeczič. To je tón džeń, kotryž je tón Knjes šczinił; tohodla wješelmny a šradujmy šo w nim. Našche wješele ma šwjate wješele byč. Nima w tym wobštač, šo druhich mylimy, hdnž předowanje a Bože šlowo šlyšcha abo čitaja, hdnž kěrlušche špěwaja a šo modla. Še nješdobne wašchne, hdnž druhim nutrošč precz šjerimy a jich wušměchujemy, jeli šo kemschi šhodža. Šacžucza drugeho mamy čšeczič. Šanimy jich, dha je to šadžerženje, kotremuž dišciplina pobrachuje. Njebudžcze, dha njebudžecze šadžženi. Nješatamajcze, dha tež my njebudžecze šatamani. Wodajcze, dha wam budže wodate. Dawajcze, dha wam budže date. Šchto pať widžišch šchěšku we šwojeho bratra woču a hrijady we šwojim woču njeptynjesh? Wšchitkim ššecza kať płaczi. To je jena wot tych najwážnišchich, hdnž šměny šzpla rošdžěl mjes nimi čzinič. Jena drje je tak wážna, kať druga. Me, lubny čitarjo, wopomimny, šchto wotšwjecženje nedžele šobu-pschinješe, kať ščěhwli ma, dha pschidamy, šo je ššecza kať jena wot tych najwážnišchich. Tu woprawdže rěka: Šchtož žny šakon džerži, šhřěšchi pať na jenej pschikajani, tón šo čzini wšchitkich winowaty. Jedna tuta kať wot Boha, a pschestupi ju čłowjek, kať mohł šo wón prawje pschecziwo šobucžlowješkam šadžeržecž? Šchtož Boha šrani, kať mohł tón šobucžlowješkam wješele čzinič? Me ššecza kať kať wšchitke druge nam njeje jako špschah napołożena. Bóh nam njecha še šakonjom žane wobčeznošće čzinič, wjele bóle čže nam pučž šladłowacž, nam šhłóštanje šalutowacž a naš pschod wšchěmi šlymi ščěhwłami wobarnowacž. Čže našche šbožo a niž na-

šče sfaženje. My drje pschezo jažo sakoń sa czežu dzeržimy, do-
 telž je tak czežke, jón dzeržecž, a nam luboscž k Bohu pobra-
 chuje. To je luboscž k Bohu, so my jeho kasnje dzeržimy a
 jeho kasnje njejšu czežke. S pschiberazej starobu sa tym pschiń-
 džemy, kak derje su mēnjene. Ale dha je našcha winowatosčž,
 mlódzinu, kotraž įrosūmjenje sa wužitk sakońja hišcže nima,
 k tomu samemu dowjesčž. Kunje pschi tutej kasni so potaja,
 kak wažny stary testament je. W našchej tšeczej kasni, kaž ju
 s maleho katechisma įnajemy, žana rēcž njeje wo wotpocžin-
 ku, kotrųž mamų njedzeli dzeržecž. Tohodla hladajmy pilnje
 nuts do stareho šluba. Tam to steji w druhich knihach Mój-
 sašownych a potom hišcže ras w pjatnych knihach Mójšašownych.
 Tu nam njeje porucžene abo pschewostajene, so nimamy žane
 dželo dželacž, ně, to je nam sakašane. Bychmy wolicž mohli,
 hacž chzemy šwjaty džei dželacž abo niz, sa tym hacž so nam
 to spodoba, dha naš Boh njeby kšlostacž mohł, jeli so džela-
 my, to so njeby na nami wjecžilo. Ale nam je njedželste
 dželo rasnje sakašane. Glejcz, lubi čitarjo, Boh je prawy
 wucžer a woczehnjer, a tajku wucžbu mamų my dale dacž.
 Njehamų najprjedy wo tym rēcžecž, so ma čłowjek šwjaty
 džei šwjecžicž, ale so ma so na nim wscheho džela wostajicž.
 Potom budže so to druge škerje namašacž. Redžbujcz na kra-
 jiny, w kotrųch njedzeli dželaja. Kak móža tam předowanje
 a Bože šlowo šlyšecž? Je to móžno? Čłowjek nima ža-
 neho samokwjenja. Sdnųž nam praja, tež ludžo, kotřiz žyle
 derje mēnja: My na horach nimamy tak dolhe lēcžo kaž wy
 w nižinje, pola naš je nalēcžo posdžišcho, a įma přjedy sa-
 štupi, tohodla dyrbimų cžaš wužicž, a tež njedzeli dyrbimų
 k dželu trjebacž. Lubi čitarjo, kak je to přjedy było w cžašu
 wótzow? Wótzojo njejšu šwjaty džei dželali. Ale hory mē-
 jachu tu šamu wųšokoscž kaž dženska, nalēcžo a įma šastupi-
 šchtej w tym šamym cžašu kaž dženska. Ženož so so přjedow-
 nizy Boha wųšche wscheho bojachu, wjele bóle, hacž nekajkeje
 šklody, kotraž móžesche nastacž psches to, so njedzeli wotpo-
 cžowachu. Woni Boha wųšche wscheho lubowachu, wjele bóle
 hacž šwoje šubło a šamoženje. A kajka luboscž jich pohnu,
 Bože kasnje dzeržecž. Woni so Bohu wųšche wscheho dowěrja-
 chu. Běchu pschewwědcženi, so móže wscho bohacže šarunacž.
 Dyrbjało so šwjaty džei něšcho škajcz, dha móže Boh to
 w bohatschej mērije a wjetšchej hromadže sažo nuts pschinjesčž.
 Chzemy rady wušnacž, so našchemu narodej bohabojoščž, lu-
 boščž a dowěra pobrachuja. Sswědomje je tupe. Čłowjek so
 prózuje w tnych šwětnych wězach a wěcznych šubłow šabudže.
 Jeho myšle su na šemške a niz na njebjeske šložene. Tohodla
 pytajcz, šchož horjekach je, hdžeže Khrystuš je. Hladajcz na
 Jesuša, kiž je špocžatk a kónz wěry.

Tym, kiž šluža radži Bohu w šwojim domje s modlitwu,
 Dawa k dželu radoščž mnohu, žohnuje wón prózu wschu.
 Trosčt pschi šrudžije namašaja, wosšchewjenje w nusy maia
 Wščitzy, kiž w modlitwje Boha prošča nutrnje.

Šamjeń.

Lěcžny hóscž.

Wot tójšcho lět bur Ssmjetana įstwu na hóscži pschena-
 jesche, kotřiz w lěcžnym cžašu pschikhadžachu, so bychu na wųšy
 pschewwali, čerštweho powětra našrěbali a so wosšchewili.
 Štwicžka horjekach pod tšechu pródsna stejesche wot toho cžaša,
 so bē Michał, jenicžki šyn bura, na poli čžescže padnył a
 šwoje žiwjenje wudnył.

So wójnje buchų cžašy hišcže šrudnišche; nětko pač so
 Ssmjetanizy trochu lěpje džesche; powšchitkowny postup sa
 burštwo w našchim kraju bēsche pytnycz.

Swjetšcha běchu hóscžo s města, kotřiz do Ssmjetaniz do-
 ma pschidžechu, a kotřiz wonka na wųšy wotpocžinka a wo-
 šchewjenja pytachu. Dženža nětko mlódeho čłowjeka s wul-
 keho města woczakowachu, kiž so Jan Wjelan mjenowasche,
 a bēsche wųšjewil, so je špižacžel, to je čłowjek, kotrųž knihi
 pišče.

„Njeje wón trochu na našcheho njeboh Michała podob-
 ny, nano“, so burowka šwojeho muža woprašča, jako bēsche
 nowy hóscž dóšchol a so w Michałowej įstwi šaměšnik.

„Ženož woczji stej na Michała podobnej — šnano“, wo-
 prašchany pobórbota a s durjemi wuštupi.

Wječcor potom Nan Wjelan přeni ras na wųšy s burški-
 mi ludžimi hromadže wjecžerjesche.

„Wy šcže špižacžel a pēšnjer, njewěrnó?“ so Ssmjeta-
 niz nan w šwoje wčžipnoščži woprašča.

„Pēšnjer? — nó, to drje je pschewjele prajene“, mlódy
 čłowjek šnapšchecžiwil. „Šacž dotal šym jenož jene knihi
 napišal s jenym powědańczkom, ale woczijščžane hišcže
 njejšu — bohuzel. Šlajcz, tajke město ma šwoje wosšebito-
 scže, to dyrbicže wědžecž, — a to ja šnaju, — ale nětko chzųł
 ja tež rad wjekne žiwjenje našhonicž, burške čžinjenje a ži-
 wjenje — šesnacž tajku wjek a jejnych wobnydleri.“

„Šm“, Ssmjetaniz nan napšchecžiwil, „to dyrbi rjenje
 bycz, tak wšchitko wopišacž móž, šchož čłowjeka na wutrobje
 leži a psches šlowu dže.“

Potom, posdžišcho, stary nan šwojej mandželškej s šlu-
 bokim šdychnjem džesche: „Ty mašch prawje, žona, — tón
 mlódy čłowjek ma něšcho wot našcheho njebo Michała“ . . .

„Krašna je žyła ta krajina, daloka a wot Boha žohno-
 wana“, Jan na jenym dnju rjekny, „ale mi je so trochu wo-
 študžilo tuteje wjekneje šamotnoščže. Prajcz mi tola, kak so
 tu na wųšy po prózy a džele wšchědneho dnja šawjekšeleja? Ša
 bych rad wjekny lud wohladał — wjekny, wųšocžny, wot
 džela wųšwobodženy, pschi šwojim šawjekšelenju a rospró-
 šchenju.“

Sbrunjene woblicžo Ssmjetaniz nana so njehnu. „Na-
 šcha wosšchewjenje — šawjekšelenje bura? — Wy dyrbicže
 to šesnacž, mlódy knježe, přjedy hacž Bože šlónzo šachada;
 pschidžecže s nami šobu.“

„Ach, na reje pod kčžjazej lipu?“

„Niz na reje“, bur njehnuty wotmołwi.

„Nó, Ssmjetaniz nano“, šawjekšeleny pēšnjer psched wje-
 cžorom k burej džesche, „w čžornym woblecženju, to wšchak
 žyle šwjedžišzy wuhlada“; burowka w njedželškej šufni,
 trochu po starej módže a 17lětna džowka bēsche w pižanym
 šabacže a šufni a jejnej woczji wjekšelej do šwěta hladašchtej,
 kaž by na krašny šwjedžei ššlo.

Lubošnje so wjecžor wupšchescžerajche. Tuczi šchyrjo se
 wųšy krocžachu, a pomaču a šwjedžišzy woni po mješach a
 brjóžkach psches šwoje pola džechu.

Sdže dha bēsche jow měštno k šarowanju? kaž Jan Wje-
 lan woczakowasche, hdže to rejowanisčczo, na kotrųmž so
 juškajo a špewajo pschi košole a hužlach wjercža? — Nicžo
 wot toho wscheho. Ženož mjelczaza rola, šrate žito, psches ko-
 trež ložki wěšik duje, kaž by njewidomny poršt Boži so jeho
 dótkal a jo zunje hibał. — Wot našdala wjecžorne šwonje-
 nje s žyrkwineje wěže klicžki — žyle nješmšzy.

Bur Ssmjetana stejo wosta, šrjedža psched šwojim se ži-
 tom žohnowanym polom, na kotrųmž tu a tam kwětki we
 wšchelakich barbach kwitnychu a so rjenje pižanjachu.

„My šmy tu dóšli“, bur džesche; potom wón šwoju
 ruku nad tymi šrakymi polnymi kšokami wupšchestrje, wón te-

skoczane kłopy lubosnje majkafche; pschekrahnjene blyščenzenje, czijte kaž džesczowe, na jeha wobstarnym wobliczu bo śwęcze-liche, a potom bo shibowaze kłopy i horschcze pusščczi.

„Slajcze“, bur k mēščczanej rjekny, hdnž bo prózowajšche, bwoje błowa psched sđželanym knjesom po możnosćzi rjenje se-štajecz, „to je bura bwojedžen. Na kónzu kóždeho tydzenja na polo džemny, kłopy pruhujemny, a hdnž pntnjemny, so je Bóh lubny Knjes jim roscz dať a swawicž k dobrm płodam, to je potom sa nať sbožo a myto sa wšchu prózu a ja wšcho džělo.“

Snuty mlody spikaczel na błowa bura pošluchajšche.

Bomaktu bo wrócziču. Měr bēšche na semi, mēr tež we wutrobach tutnych schtyrjoch człowjekow, kotsiž saczuchu, kať bu mjes bōbu wot tuteje hodžinki na poli swjasani — burja a mēščczzenjo.

Wono bēšche bo tať cziniło mjes burom a jeha hoicžom, so czasczišcho hromadže khodzēschtaj na polo a do hole, a bur jeha roswuczi a jemu prózu, ale pať tež rjanosćz burškeho ži-wjenja poľasa, tať so mēščczzan wuřna: „Ja bnyh tež rad bur byť.“

Alle tón jemu wotmołwi: „Rolu wobdžělacz, to dyrbi dncž namrēte; to dyrbi w křwē ležecz wot naroda do naroda“, — tola jeli nať lubujecz, dha spēwajecz kērlusch wo spróznimym a czežkim džěle burškeho człowjeka, a njesapomnicze ženje, na to poľasacz, kať wón wšchitke darn i Božeje ruki bjerje, kaž wón to na žnjowym džaknym bwojedzenju tať rje-nje wuřnawa:

Na nadžiju tón człowjek bnyje,
Wšcho druhe tebi poruczi;
A tať po czažu płody žněje,
Kiž twoja bmilnosćz wobradzi.
Czi błuži wētr a mjeršnjenje,
Desščcz, roža, błónzo, hrimanje.

M. S.

Njetrjebawšche staroscze.

Bē w Magdeburgu. Mjes mēščczzanami bē jedny, kiž bebi sežiwjenja dla wjele staroscžow czinjēsche; bē žyle stor-hany. Pscheczěl, dobry kšchesczijan, rjekny k njemu: „Esny tež hižo blyščat, so w tutnym bchym lēczu piwarzojo sapocznu we wulkich tunach wodu se schtyrjomi konjemi i Dobja wo-šycz? To budže rēka bōrny wucžerpana!“

„Njetrjebawšche staroscze!“ šnapšcheczziwi tamny. „Dobjo njeje hiščcže ženje bjes wody byť!“

„To tež ja mēnju!“ rjekny pscheczěl. „Boža studnicžka ma wodny doščcz“ — Bł. 65, 10. —

S tutnym troschtom troschtowajšche bo tež tón, kiž bē tať poľny staroscžow, a wón je nařhonik, kať hnadnje Bóh pomha.

Zyrfej a stat.

„Ernste Bibelforscher“. Žich džělo bu sakasane a jich sa-moženje sebrane. Nētko je po wukaju nēmskeho ministra jim jich jamoženje sažo date, a woni bmedža Biblije a druhe spi-šny, na kotrychž nicžo wuřtajicz njeje, czijščczecz a rosschērjecz. Wšcho druhe je pať jim tež dale sakasane; tať njebmedža ža-ne šhromadžišny mēcz, žane traktaty, lētafi, wabjaze špišny šhotowjecz a rosschērjecz.

„Bjesbóžny radijo“. Pschistajimny hnydom: w Esowjet-ruskej! Tam bny mjenujžny wulku šbērtu sapoczeli sa „athe-istiski scželať“, to je sa nowy scželať, kiž smēje błužicz bjes-bóžnosćzi. 4 300 000 rublow dyrbi šbērtka wucžinicž. S wu-kraya bny proteřny pschischke. Tola bwojetruska wyschnosćz pra-

ji, so je nowy scželať „privatny“ a po šakonju dowolenny. S pschichodnym lētom budže potajkim bwojetruska bjesbóžnosćz porjadnje i tutym nowym scželaťom niž jenož bwoje ludy, ale ludy jemje „wosbožecz“. Njemnylimy drje bo, mēnjo, so budže tutón scželať tať bnyly, so jón šnajmjēnšcha žyła Europa blyšči.

Islam. S mižijonškich polow pschikhadžēja powēščcže, so bo Islam, to je wēra, kotruz Mohamed přēdowajšche a kotrejež šaťožne lēto je 622 po Khr. n., bóle a bóle hiba a sa ros-šchērjenje džěla. Alle niž jenož na mižijonškich polach. W egip-towškim mēščcže Kairo pschihotuja pscheložk Korana, to je bwojata kniha Islama, do rēczow, kiž bo nētko rēczja. S tym džže Islam niž jenož tute knihi a šažady Islama druhim šna-jomne scžinicž, nē, tež nabožneho wliwa dobycz pola hinať wēryjazyh. Tole je dopoľas wjazy sa to, so bny my we wo-žebitym czažu žiwi. Wón njeje jenož poľny bēdženjow a pró-zowanjow wo swontowne, hospodarške, politiske, wojerške do-bycza, ale tež pschede wšchēm poľne šnutštowneho bēdženja a wojowanja wo duchowne dobyczja. Tať mamny to możne bjes-bóžne hibanje, kotrehož briedžischcžo je Esowjetruska. Tať tuto prózowanje Islama. Tať w Nēmskej to pntanje sa nowej germanškej, t. r. nješchesczijanškej nabožinu a wēru. A šchtož to hewať hiščcže hibanjow na bwočcže je! A mjes nimi kšche-šczijanška wēra a šažo wožebje ewangelska. Jesuř Khrystuř hlada sa wšchēmi, kiž bo kšchesczijenjo mjenuja a hlada, hacž sa njeho bny abo niž, hacž jemu bwořni bny abo niž, hacž móže jim prajicz: „Wny šcže moji pscheczěljo!“ Móže wón to tebi prajicz? —

Ge Eserbow a i dalofa.

Do Eserbow. Wudospoľnjamny powēščcz, 26. julija wojje-wjenu. Na Kopschinskim hrodžischcžu pola Khróscziz wuhotu-jetej Domowina a študowaza mlodžina njedželu 14. augusta tulētnu hłownu šhadžowanťu. Studentške šhromadžišny budu bōbotu prjedny, so by mohlo tuto njedželške wuhotowanje bóle powšchitkowne bycz. W 3 hodž. je šapoczatk postajeny. Mjes druhim posticzki bo J. Wjele-Bufeczjanškeho hra „Paliwata“. Wjecžor je dalšcha šabawa w žurlomaj w Khrósczizach a we Leinje. Kopschinskje hrodžischcžo je njedaloťo Budnyřko-Kamjen-škeje drohi ;na nim, bo wē, budu wšchē posticzjenja pod hoľnym njebjom. Njech tutón šerbški džēn jich prawje wjele Eserbow se wšchēh kōncžin nawabi, pschincž a bōbuřwjeczicz.

S Khwacziz. S wotkhadom k. wysch. šararja Šarjeňka je Khwaczjanška wořada wořprocžena. Zyrkwiny wubjerť šakškeje krajneje zyrkwje je k. šararja Riotu-Kateczjanškeho sa general-neho wškara wořadny postajik a je šdobom k. kand. theol. Rych-tarja-Kateczjanškeho jako šarškeho wškara do Khwacziz pošlať. Tať je wořada nakhwilnje šařtarana, doniž šažo bwojeho dušchepařtyrja nješmēje. Hacž do kōnz julija bē šarške mēřtno sa šamolwjenja wupiřane.

W Drježdjanach smēja 6. a 7. septembra wuřnamne wu-hotowanje. Šjednocženštwo „Luther-Gesellschaft“ smēje tam bwoje 15. hłowne lēne šēndženje. Šajim a prózowanje tutoho šjednocženštwja je, žyľeho Luthera a žyľe Lutherowe škutko-wanje w našim czažu šnowa wožiwicz. Njedželu 6. sept. ša-pocznye bwoje džělo wjecžor w 6 hodž. i Božej błužbu w Kschiz-nej zyrkwji a škōnczi je se šhromadžišny bōbuřstawow pōndželu po tym wjecžor we 8 hodžinach. Wšchē wuhotowanja wot nje-džele wjecžora hacž do pōndžele wjecžora budu we wořadnym do mje Kschizneje zyrkwje. Jedny i hłownych pschednoškwow smēje prof. D. Althaus; rēka: „Lutherowe błowo našchemu czažej.“

S Barlina. Słowne město Barlin wožebje, s nim pak tež zyla Němka, stejí dženka a w pschichodnych dnjach zyle pod heglom „Olympia“. Esu tola tež s 53 ludow wubědžowarjo na tute wubědžowanja pschichli do Němskeje, do Barlina! Pschi tutnych dwěnjedželskich wubědžowanjach ma šo wupořacž, šhto šu najlěpschi wubědžowarjo s tutnych 53 ludow a tak s zyleho šwěta. Tutym pschizpěje šo nimo olympiskich medalijow pschede wschěm olympiska česć, kaž šmny to hižo we šymje pschi šymskich olympiskich wubědžowanjach šlischeli a na wobrajach tež widželi. Nimo toho šo pak hišće wjazny wocžafuje wot tutoho hobrskeho wuhotowanja, ke kotremuž je šo nětke lětka 11. krócž zly šwět swolaš, ke kotremuž šo wón kóžde šchturi lěta woła wot 40 lět šem. Wocžafuje šo dobreho a špěchowazeho ja Němsku a ja wschě ludny. Tuto wubědžowanje ma hncž šdobom prózowanje wo dobre pocžahi mjes ludami, haj wo pscheczelstwo mjes ludami, šnajmjenšcha wo dobre doroumjenje mjes ludami a wo šwěšćenje mēra. Nēhdny psched 2000 lětami bēchu olympiske wubědžowanja jenož wēž Grichow, ale bēchu Gricham tak wažne, šo woni šwój cžaf, šwoje lēta po tutnych olympiadach — to šu kóždny ras te našpompnjene šchturi lēta wot jeneho wubědžowanja k druhemu — licžachu. Dobnczēške myto bē šawrijenzowny wēnz a w žiwjenju hewak najwyschšcha cžesć, kotraž bē možna. W listach šapochtoła Pawoła mamy hušto došč wurašy, kotrež je šapochtoł s tutnych wubědžowanjow wšak. Kóždny tehdy wēdžesche, šhto to rēka a šhto ma to na šebi, a šrosumi tak tež, šhtož Pawoł chzysche prajicž wo wojowanjach a bēdženjach šchescžijana, na psch. 1. Kr. 9, hdžez w 24. šchtucžny rēka: „Njewēšće wy, šo cži, kiž wo wjetu bēža, bēža wšchitžy, ale jedny wosmje dobncze? Tuž bēžcze tak, šo jo došahnjecze!“ A potom hnydom w dalšchē šchtucžny: „Kóždny pak, kiž šo bēdži, šdžerži šo wšchitkich wēžow.“ My w našchim ludu nētke tež šašo wjele lēpje wēmy hacž psched 30 lětami na psch., šhto wšchitke tute wurashy praja. Tohodla dnyrbimy my pak tež nētke šo cžim lēpje wuštejež na to, šhtož šebi to wulke wubědžowanje a bēdženje wot naš žada, kotrež možemy štajicž pod heglu: „Budž šwērny hacž do šmjercze, ja chzu tebi kónu žiwjenja dacž!“, t. r. šhtož šebi wot naš žada wērne šchescžijanski žiwjenje, w kotrymž tu šwēru stejisch k šwojemu Šbóžnikē a šwēru škutkujesch a wojujesch ša jeho kraleštwo. W tajkim šwērny bēdženju mašch ty, ma kóždny wēšny šakožk wērneho šboža, kotrež žiwjenje tu wobohacž a wosbožuje. — Ewangelška zyrkej wužije tutu wožebitu škladnosć, šo je tu telko zuyňch se wschěch kónčžin šwěta, a poskicžuje w cžafu tuteje 11. olympiadny džeš wote dnja wschelake wuhotowanja w Božich domach a druhich rumnosćach, tak tež we wulkim štanje blisko olympiskeje wšny. Šdobom šo ša to štara, šo by tež kóždny s zuyňch namakal šwoje dušchepašnyške šastaranje; pschetož jich wjele s tutnych zuyňch škluscha tola do nēkajkeho šchescžijanskeho šwjaška abo šjednocženšwa. Ewangelška zyrkej je tohodla ša tute wožebite džeš wutworika „Ewangelški Olympia-wubjerš“; jeho wjednik je konsistorialny rada dr. D. Schubert. Dolho hižo tuton wubjerš wšcho pschihotowajche a wčera je byla přenja wulka šwjedženška Boža šlužba w domje. Předowal je D. Zöllner, wjednik wubjerka Ewangelškeje zyrkwe Němskeje. Tohorunja je tam dženka šwjedženška Boža šlužba w zyrkwi Šswj. Trojizny, a tajka budže w tutym Božim domje tež ša tydžen a 16. augusta. Wēšo šu tam kaž hewak wschē porjadne Bože šlužby, wožebje tež we wojerškej zyrkwi w Döberizach. Ša wschēdne

raišche nutrošće a wječorne šhromadžišny we wschelakich rumnosćach je tež postarane, tak tež w tak mjenowanej „zyrkwi šak šdžnikow“ w Grünawje, hdžez cži wubědžowarjo bydla, kotřiz maja s cžolmami pošafacž, šhto móža. Tohorunja budu tam hudžbne zyrkwinske wuhotowanja a theologiske pschednoschi, tež wuštajenja noweho zyrkwinskeho wumēštwā. Šariadowanšku šlužbu je pschi tutnych zyrkwinskich wuhotowanjach pschewšalo Šjednocženštwo ewangelškich mlodnych mužškich, kotrež dže do šwětoweho šwjaška ewangelškich mlodnych mužškich škluscha, kotryž ma we wschěch krajach šemje šobuštawny. Šo namoškwenju olympiskeho wubjerka je ewangelške nowinarštwo wožebite šopjeno s wobrašami wudaš, kotrež šo zuyňm jako poštrov ewangelškeje zyrkwe pschepoda; wono pošafze zuyňm najwažnišcheho s kraja Lutheroweje reformazije a ma šdobom programm wschěch wuhotowanjow ewangelškeje zyrkwe. — Tuž njech šo dopjelnja wschē nadžije, kotrež dobreho a špomozneho wocžafuja wot tutoho hobrskeho olympiskeho wuhotowanja, kotrež je wjetšche a dokladnišche, hacž žane s tamnych 10 šandžennyh 40 lět wot lēta 1896 šem, a tuž njech tež dobreho a špomozneho s toho pschidže ša našchu ewangelšku zyrkej!

Bibliški pučnik.

8. njedžela po šwj. Trojizny, 2. augusta: Ša waž lubuju, praji tón Knjes. Malachias 1, 22. — Mój Bóh je lubošć, mje dawa wumóz, mój Bóh je lubošć? mje lubo ma. Tuž pschi tym wostanu, mój Bóh je lubošć, mje lubo ma. (Rychtar, Šionške hložny 288, 1.) — Šana 13, 34—35. — Rom. 8, 6—9.

Šondžela, 3. augusta: Šlaj, jako wocži wotročkow hladatej na ruzny šwojich knježich, jako wocži džowki hladatej na ruzny šwojeje knjenje: tak hladatej našchē wocži na toho Knjesa, našchēho Boha, hacž šo wón nad nami šmili. Šsalm 123, 2. — K. 307, 6. — Šsalm 118, 14—29. — Šap. šf. 20, 35—38.

Wutora, 4. augusta: Šelške wrota njednyrbja moju zyrkej pschemóz. Mat. 16, 18. — K. 209. — 1. Šam. 15, 24—35. Šap. šf. 21, 1—14.

Šsrjeda, 5. augusta: Šhto budže pak tón džen jeho pschichoda pschecžerpicž? A šhto budže mój wobštacž, hdnyž wón šo šjewicž budže? pschetož wón je jako wohen škóštnika, jako mnydlo pšofaricže. Malachias 3, 2. — K. 744, 5. — 1. Šam. 16, 1—13. — Šap. šf. 21, 15—26.

Šchtwórtk, 6. augusta: Tohodla je hišće druhi šabatny wotpocžinš wostajeny Božemu ludu. Šebr. 4, 9. — K. 795, 1. — 1. Šam. 16, 14—23. — Šap. šf. 21, 27—40.

Šjatt, 7. augusta: Ššestaň wołacž a pšafacž, a twojej wocži njepšacžtej; pschetož twoje džeš budže derje šapšacžene, praji tón Knjes. Šeremia 31, 16. — Š. 704, 5. — 1. Šam. 17, 1—11. — Šap. šf. 22, 1—16.

Šsobota, 8. augusta: Prawny je kaž raišche šwětlo, hdnyž škónzo mjes mrócželow rano ššhadža, šo jažni, a trawa po dešchcžiku se šemje roščje. 2. Šam. 23, 4. — Šsalm 40. — Ššchigłowa 16, 1—9. — Njech šwětlo Duha twojeho a twoje jažne woblicžo mi roššwēcžitaj wutrobu, šo woptam twoju dobrotu! K. 480, 3.

Šistowanje. K. f. K. w K.: Džak ša powēšć, a prošny wo dalšche. Redaktor. — Ša 9. po Tr. W... r w Š. Ša 10. p. Tr. 3. w K. — Ša 11. po Tr. Š. w Š.